

Kibékülő szívvel
Mindent megbocsátva.

Akit kitagadtak,
Kiűztek, kivertek,
Hogy érezze, lássa:
Mit ér eszményi nagy
Önfeláldozása.

Visszajön, visszajön
Údító haramtul
Alélt kurucoknak.
Újuló reményül
Szegény magyaroknak.

Hazajön, hazajön
Mindent megbocsátva,
Feledve bús végét,
Nézvén csak a haza
Üdvét, dicsőségét.

Jó öreg királyunk
Tünt idők gyászával,
Bánatával várja.
Századok bújával
Borul a sírjára.

Tünt idők gyászával,
Századok bújával,
Sok bús emlékével.
Összefoly a könnye
Bujdosók könnyével.

S fölérz a holt szív...
– Te látod, nagy Isten,
Fönn a magas égben,
Hogy itt a jövő
E szent szövegetben.

1904
Pesti Hírlap, 1906. okt. 21.

Rajta kuruc, rajta!

Rajta kuruc, rajta!
Ne nézd ki az apja,
Ne nézd ki az anyja!
Sarabold-darabold,
Pusztuljon a faja!
Egy szálíg, halálíg,
Neki a labancnak,
A kutya labancnak.

A labanc, a labanc
Csak zsoldjáért labancol.
Az igaz kuruc Egy szálíg, halálíg
A hazáért harcol.
A labancság rabság,
Velünk az igazság!
Isten a vezérünk,
Vár ránk a szabadság!

Gyűjtötte: Srágli Piroska; adatközlő: Bíró András

Baka István: Szárszói töredék

Városaid bogok a hálón,
mit kivetett reám az Úr.
Vergődtem hát benned, Hazám,
boldogan-boldogtalanul.
Hozzámnőttek cseréptetőid:
ne hánts le pikkelyeimet!
Tarts meg - a semmibe ne ússzam,
ha benned szomjan is veszek.

.....

Úgy halok meg, hogy igazi
szép arcod nem láttam soha.
Vagy arcod volna címered:
e felpuffadt bankárpofa?
Pénz kell? Mint halott koldus szalma-
zsákját, feltépem az eget;
fogadd el: zsugori kezedbe
csillag – a vashatos – perég.

Bartalis János: Kós Károlyhoz

Kedves Testvér! ötvenév küszöbén,
Most üdvözlöm kellene Téged.
De lásd! leborult lelkemben – én ki távol vagyok –
vén Duna mentében,
sírva írom Neked e Levelet:

„Már nem szántom az erdélyi földet!
vérem nem hullatom, könnyem nem ejtem
a rögre. Nem sóhajtok és
nem imádkozom kétségbeesetten:
Jaj! nagyra nő-e a vetés?”

Ketten voltunk a pecsétes seregben,
kik a vészben, Erdély éjjelében
fogtuk az ekeszarvát,
közben ittunk vers-bort.
(Így szedtük rá a keserű sorsot.)

Eszembe jut a kis sztánai kerted s a pár
kas méh, melyet ott találtam, a „Varjúvár”
puszta kis lakod – míg Erdélyt teleültetted zengő
templomokkal.
A sok bérc közül most ötvenéved napján
kikel a sok harang szava, hozzád szállván.
Édes Testvér! valami van benned: Csoda!
Hogy meg tudtál Erdély földjén állni vers és
bús templomok között, az Istenre várván.

Állsz-e még a régi hittel?
Látom arcéledet.
Én törzsem elrágta láthatatlan férgek.
Csak gyökerem maradt ott, mélyen, a földben.
Talán kihajt újra jövő ezerévből.
Csak szívem maradt ott, –
a testem itt kószál,
láthatatlan úton
mindennap „hazatalál”.
Reátok gondolok, rólatok álmodom.